

První dveře

Viditelně čímsi pobouřená vkročí do bludiště, stahujíc si u toho černé rukávy přes dlaně, načež si k tělu přitáhne blíže plášť a rozměněji protočí hnědýma očima, zatímco rázně pochoduje vstříc svému osudu.* Hloupé podnebí a ztracené moderní oblečení. Proč v tom jako není teplo, když to má dlouhé rukávy? A kde mám kapsy? Kde - mám - kapsy? *Mrmle si skoro s takovou dramatickostí, až by si jeden třeba mohl myslet, že je za á buďto totální barbína, anebo za bé se její emoce ve skutečnosti týkají něčeho docela jiného. Zda je správné á, bé anebo cé, to nicméně pro tyto účely zůstává její osobou neodhaleno, jelikož ta se na moment zastaví a s hlubokým nádechem se pokusí pěkně vyhladit svou tvář. Přivře oči, udělá druhý hluboký nádech a sešpulenými rty pomalu vyfoukne všechen ten vzduch ven.* //Čas věnovat se tomu, co jsem sem doopravdy přišla dělat. Vyhrávat turnaj.// *Pomalů zase otevře oči, chvilku rozmrkává, jako by se snad snažila přivyknout tmě, a pak s pyšně srovnaným hřbetem kráčí bludištěm dál. Tu a tam se zjevně zaposlouchá, natáčeje hlavu do boku, nebo nasaje nosem a zkrátka si razí svou cestu kupředu a to až konkrétně do doby, než stane před těmi dveřmi. Chvilku si je prohlíží a nakonec asi zvolí postup logický oproti intuitivnímu, jelikož to vezme zkraje a vkročí hned do těch prvních.

Hvězdičky ve vypravěči použity jako grafické zvýraznění přímé řeči

VYPRAVĚČ: Při vstupu do místnosti jednoho obklopí neprostupná temnota, která se kolem přichozího obaluje jako všudypřítomné stuhu a když už už hrozí jej pohltnout, začne se zhmotňovat do lián v hustém porostu visících z větví vysokých stromů. Skrz vysoká stromová patra postupně na zem dosáhne sotva tolik světla, aby bylo vidět. Snad je to tou temnotou, možná čímsi, co číhá v ní, nicméně v útrobách se při každém padnuvším kroku rozlézá čím dál tím úzkostnější pocit. Ticho panující v lese, jako by snad hrozilo pohltnout celý ten temný svět, a když se už zdá jeho pomyslná váha téměř nesnesitelná, začne se ozývat praskání a zlomyslně znějící sykot. Pokud to někomu evokuje hady, patrně by měl přistět reprizu Hadů v letadle oželeť, jedná se totiž o zle vypadající, nepřirozeně zbarvený oheň. Temné hladové jazyky olizují tisíce let staré kmeny a výhrůžně šlehají směrem k narušiteli. Snad aby nedošlo ke klisě, ten není ohněm zcela obklopen, ve skutečnosti zůstává jedna, jediná průchozí cesta. Nikterak lákavá není a leckomu by se jistě mohlo zdát nesympatické, že je nucen ji využít - někomu z principu svobodomyšlnosti, někomu dost možná proto, že je vystlaná inkoustově modrými střepy. *“Walking on eggshells,”* * říká se. Procházka růžovou zahradou to věru není, hlasitě to křupe a pach obrození sedí na jazyku v podobě hořké pachuti, které se člověk ne a ne zbavit. Skřípot praskajících střeptů společně s pachem kouře tvoří nervydrásající kakofonii pro všechny smysly. Vykračuje-li si jeden po střepech, je nicméně zásadní mítí boty. Ty narušiteli zůstanou jen a pouze v tom případě, že se zvládne dostatečně povznést nad nepříjemné podněty - jakmile je začne příliš vnímat a nechá se vtáhnout svými pocity, najednou se nebezpečí a s ním střepty v nohou promění v krutou realitu. Bolest je štiplavá, ostrá tím způsobem, že si je člověk vědom každého jednoho střeptu, no, bohužel ne natolik, aby došlo k jejímu otupění. Někdo by mohl namítat, že to nezní příliš opravdově, člověk se střepty v nohou si to nicméně pravděpodobně hned neuvědomí a... Občas jsou všechny problémy prostě v hlavě. Jeden typ těchto hlavních problémů se občas manifestuje i tím, že dotyčný slyší hlasy. Například takové, co mu nášetávají přes rameno přímo do ouška a zároveň působí být všude okolo. *“Nejsi dost dobrá, nikdy nebudeš dost.”* *“Pořád děláš chyby, kdy už to bude dost?”* *“Jsi jenom uhlazená schránka, to není dost.”* *“A až tě skutečně poznají... Tak uvidí...”* *DOST. Dost? Dost. Nekřičí někdo? A neměl by? Třeba přervat ty hlasy pomůže. Strachu z toho, že bude jeden opravdu opravdově spatřen se nicméně uniknout nedá. Ze tmy se pomalu začnou vynořovat oči - nejprve to působí, jako by to byla zvířátka v nočním lese, postupně je oči nicméně množství takové, až to může působit, že se dotyčného snaží prohlédnout celý svět a to až do morku kostí. Pokud si z celého výletu lesem hrůzy měl něco odnést, tak snad uvědomění, že v této situaci jen stěží dojde klidu potřebnému k její kontrole, možná tedy bude nutné najít pohodlí v nepohodlí a kontroly se vzdát, chce-li dojít blížícímu se konci cesty. Anebo se vzdát? Na jednom konci cesty čeká neklidně zurčící potůček snad tou absencí klidu reprezentující nevědomost, kolik toho je třeba ještě překonat; na druhém konci jsou pak stále otevřené dveře, jimiž sem narušitel vešel, což je jistota východiska a hanby z pozdějšího uvědomění, že nic nebylo skutečné. Teď jen rače vybírat...

Uhladí si kolem boků tmavé kalhoty, znovu si více stáhne rukávy přes dlaně a společně s vkročením do temna temnoucího se zachvěje.* //Možná jsem nemusela jít ještě za tmy. I když pochybuju, že by na tom měla denní hodina něco spravit. Nebo i to Lumos. Určitě to nebude tak jednoduché.// *Semkne rty, ještě víc narovná hlavu, to už nápadně dost možná připomíná přísnou mramorovou sochu na pochodu, a s tímto postojem pomalu pokračuje vpřed, jako by snad sebekontrola měla vyřešit vše, co si pro ni bludiště mohlo připravit.* //Nemám husí kůže, definitivně ji nemám už teď...// *A jakmile se kolem ní začne temnota ovijet, tak potichu zamumlá cosi, co by mohla být nadávka stejně dobře jako žádost o pomoc shůry - ne že by to příliš znělo jako kterékoliv z toho, když si k tomu jako tón zvolí stoické mumlání. Každopádně temným závojem, byť třeba napjatá, propluje, o cosi víc rozlepi oči a podezřívavě je vyše po okolní krajině, odshora dolů, zleva doprava a ještě jednou.* //Tohle má děsit možná tak bradavickou mládež, ne? Je to les.// *Potichounku se suše uchechtně a jen jí to sklouzne ze rtů, o cosi sebejistěji se opět rozejde, svými pevnými botkami rozvrtávajíc zeminu, v níž ty šlápoty klidně sebevědomě tvoří a nechávají, jak pokračuje lesem. Jediné její připuštění, že zrovna nemá dojem, že je kompletní bůh, pak spocívá v patrně ostražitosti, kterou si udržuje tím opakovaným prohlížením okolního terénu. Ne že by snad zůstávala atmosférou šířící se lesem úplně nedotknutá, tak tomu není, ve skutečnosti je pěkně patrné, jak se z perfektně rovné postůry postupně stává čím dál tím více shrbená figurka. Nakonec to dokonce nevydrží a začne si potíšku broukat nějakou melodii, velmi zjevně odhodlaná narušit ticho čímkoliv. Přesto, když ho naruší les samotný, tak sebou trhne a okamžitě se jí podaří lokalizovat prvotní zdroj praskání, což je znát na tom, že k plamenům šlehne zraky hned v tu ránu, kdy se první z nich zjeví. Velmi, velmi nelibě ohrne ret, ušklíbne se a znepokojeně si couvne.* //Hasit? Nehasit? Já pořád nechápu, co mám dělat. Chce se mi to hasit, ale vodu přece umíme vykouzlit všichni, ne? Ne?// *Trochu jako zvířátko zahnané do kouta se rozhlídne, obejme se pažemi a svižněji popojde od ohně dál - dokud se dá, ano. To rozšiřování požáru u toho pak sleduje, jako by to měla být ta nejlogičtější hádanka na světě a patrně se vůbec nezaobírá myšlenkami na téma, jestli tohle není ten okamžik, kdy učený přeci jen z toho nebe nespadne.* //Nehasit. Asi nehasit. Vypadá to zlozáro-vitě. To vodou neplžde. Navíc tohle není... Není to zkouška ochrany přírody. Vím, že není. Tady ne.// *Kousne se do jazyka, ušklíbne se víc a s poznáním v očích nelibě vyrazí směr naznačená stezka, u čehož se rozhlídne a ošije se, se jí patrně holt daná situace příliš nezamlouvá.* No, to víš, že se mi tam chce. Hrozně moc. Určitě je to přesné ta cesta, kterou bych si vybrala sama a... Mám to pod kontrolou. *Zamrmlá, patrně hluboko ponořená někde ve stádiu popírání či v pokusech o nalezení vnitřního klidu. Na střeptovou cestičku se kapánek pochybovačně zatváří, pomačká čelo a zkusmo do ostrých nástrah zatlačí botou a pokývne.* Ty prostě nebudeš kouzlicí úkol, možná přijde později. //Možná se pletu. Ale přijde mi spíše... Osobní.// *Provede další z hlubokých nádechů a vykračuje po křupavé cestičce dál krokem, který se dá popsat jediné tak, že by chtěl vypadat sebejistě. Tudíž se hodí připojit, že to ve skutečnosti je spíše chůze postřelené laně, která se tak nějak i kilepe a vypadá, že laní důchod nejspíš nebude.* Vždyť se nic neděje. Nic - se neděje. *Nejspíš tak sama sobě vypráví rozklepnutým hlasem.* Samozřejmě netvrdím, že se mi to líbí. Ale... Tohle přece není tak děsivé. A ty pocity jsou... Z kouzel. Jsou to kouzla. Já si svoje pocity uhlídám. Beztak je to nějaké hloupé hypnotické kouzlo, které... *Tak nějak přistřižené se sama zarazí, když samomluva začne eskalovat na emočních hodnotách i hlasitosti a patrně ve skutečnosti neschopná uhladat emoce, nějaký ten střept nakopne, než znovu rázně došlápne a zaskučí, když se jí zarýje do nohy.* ŘEKLA JSEM, ŽE SE NIC NEDĚJE. *Houkne nahlas, tak nějak nesmyslně, zdá se, že by se mohlo jednat o prohlášení s přidanou hodnotou šoku, výraz ve tváři tomu ostatně velice odpovídá, stejně jako dlouhé rozpuštěné prameny hnědých vlasů lepící se na propocenou tvář.* Jako vážně? A to si někdo myslí, že to nezvládnou? Nebo že si to tak ulehčím, že přinesu koště? Létaující mraček? To nepotřebuju! *Věde velmi vášnivý dialog s neznámým číslem na druhé straně pomyslného sluchátka, zatímco se zatnutými zuby a velmi okouzlující kombinací prvních slziček s tou rosou námahy stékající jí z tváře pomalu ale tvrdohlavě pokračuje dál. Na žebříčku, ve kterém je každý soutěžící ona, je patrně odhodlaná být šampionem, zdá i přes mrtvolu, to jasně není, ale vypadá to, že přes jednu minimálně - tu svou. Zkrátka dost možná vypadá kapánek labilně ještě před těmi hlasy. Možná i vlivem toho ve finále vypadá, že se jí pod kůži zarývají víc než ty střepty.* Jsem... Jsem! *Spíš tak neurčitě vrčí, syčí, vlastně nevypadá, že by k tomu nějakou opravdickou obhajobu či argumenty byla schopná dát dokupy. A nakonec, když už dost možná vůbec neví, skrze mlžící se zraky, se zastaví a rukávem si otře oči a pořádně zvedne hlas.* JO, DOST, JÁ VÍM. Slyšela jsem. *Artikulované je to vlastně spíš částečně, ve skutečnosti si spíš tak frustrované zařve, když z ní konečně všechen ten poslední minutky shromažďovaný tlak unikne. A trhne sebou při zjevení se prvního očička. Couvne, sykne. Nadzvedne nohu. A velmi, velmi neochotně zase došlápne na cestičku. Dříve než by se jí stihl pořádně dolámat hlas jí pak vlastně dojdou slova úplné, ta vypadá, že se jí něco snaží kompletně semlít zevnitř a spíš než cesta rovně to nadále vypadá jako její cesta na útek před všudypřítomným okem - oky - velkého bratra. A že se všudypřítomným očím pravděpodobně utíká těžko, nejspíš skončí u čehosi, co se figurativně dá označit jako běhání v kružích, kdyby to běžně zahrnovalo cukání se a mumlání nějaké zvláštní mantry dokola.* Dost, dost, dost. Dost. *Poselsví, je-li v tomto zážitku nějaké, jí tak patrně má pro teď zůstat utajeno, jelikož ona zvolí únik do bezpečí a zahájí úprk. Dokonce náramně působí, že si vlastně ani nevšimne toho, jak snadno to zpátky jde, no, holt ty její strachy převážně v hlavě asi jsou a krev, poty ani slzy na všechno prostě nestačí.

Kdoví, co ji k tomu po jejím úteku vede, nicméně je ještě ten den zpátky v bludišti, asi vzácný případ toho, kdy ráno nebylo moudřejší večera ani žádné jiné denní doby. Jejím kroku tentokrát chybí ta přepísknutá sebedůvěra, vlastně vyložené kráčí s pokorou, jako by na ten první pokus vlastně nebyla vůbec, ale vůbec pyšná.* Dobře. Prostě je to zkouška odvahy nebo tak něco. Šla bych se raději porvat s nějakou bestii? O moc raději. Ale logicky tam musí být, co mě děsí. A mě děsí... No, děsí. Tamto mě děsilo. Kdyby hadi, pavouci a hrdlořezové... *Jedná-li se o peptalk, nějak nad ní vyšumí do prázdna, s čímž se oplášťovaná osůbka s brašnou při straně zase rozejde bludištěm a zatřese hlavou.* Hlavně chladnou hlavu. Trochu se sice bojím, že to má být o tom, že se z toho nemůžu vykontrolovat, ale... Musím se z toho vykontrolovat. *Zastrčí si do pusy bylinkový bonbón z brašny a dost možná jen tak nad sebou procítěně přetočí očima.* Pro začátek zkusíme nepanikařit. Nikdo za mnou neběhá a nechce mě sežrat. Chce klid. Útěk už byl, tak teď klid. *A dost možná si propovídá celou cestu bludištěm, což sice kdovíjak normálně pravděpodobně nepůsobí, ale asi to na ni zabírá, poněvadž ona před dveřmi stane relativně klidná; napjatá sice opět je, ale neklepe se ani neroní slzy dopředu. Zastrčí si do úst pod jazyk další menší bonbón a zhluboka se nadechne.* //Tak. Jenom bylinky. Pořád si myslím, že to není kouzlicí úkol, a malá nekouzelná berlička bude v pořádku.// *Pomalů vkročí dovnitř, pozdraví se pohledem s tmou jako se starou známou a přivře oči, načež pár dalších kroků udělá naslepo. Oči otevře konkrétně nejspíše přesně v tu ránu, kdy drkne do první liány či ucítí pod podrážkami lesní terén. To se pak rozhlédne a pomalu vyrazí lesem. Snad napětí ji sice po půl druhé minutce trochu zdrtí, zase maličko nahrbená jde, ale docela si drží klid ve tváři a očima prohledává okolí. Na plameny si počká, to ano, měří si je s patrnou nelibostí, ale vyložené tentokrát nečeká, než ji vyšachují a připraví o možnost volby - k té jediné cestičce se totiž odevzdaně vydá sama. Výraz samá rezignace a nulové nadšení, ale jistě kráčí přesně na to místo, z něž prve uprchla.

Hmm, zahrávat si s ohněm? Chodit po špičkách a opatrně našlapovat? *Zamumlá potichu a pomalu natáhne špičku nad střepatou uličku a ještě pomaleji na plošku té botky došlápne.* Je fakt, že to jsou věci, které... No, ne že dělám nerada... *Dokončí pomalý krok a šlápne tam i druhou.* Já si někdy ráda hraju s ohněm. I když mě to docela děsí. Asi to, jak se nechám strhnout. Že se nechám. Našlapovat jemně mi jde jenom doopravdy, v tom přeneseném slova smyslu někdy prostě ne. A děsivé to je... *Pomalinku a klidně našlapuje dál a dost možná spíš tak rozmitá nahlas, racionalizace je pro ni v tuhle chvíli pravděpodobně lepší zbraň než taková kouzelná hůlka.* No, je, ano. Děsí mě to. Když mě někdo fakt vidí, to kouzlo s klidnou tváří na něj nezabírá. A... Já vlastně nevím, co zabírá. Tyhle situace jsou děsivé. Nejde se na ně připravit. Na nic z toho, co ostatní vidí. *Tvrdě pohlédne do jednoho z prvních oček a přeci jen na chvíli trošku zkoprní.* I když si můžu vybrat, co jim ukážu. Že uvidí. Nemůžu to za ně vidět. Nebo chápat. Prostě nad tím... Nemám kontrolu. *Sice by se jí patrně skřípat zuby chtělo, ale zjevně spíš tak silou zkusí tu čelist povolit.* Holt asi můžu ovlivnit jenom sebe. Většinou. Myslím. *Nejistě si skřípne došlápnutím na vysklené nebe vysypané na zemi a s hlubokým nádechem protáhne nějakou zpěvnou notičku.* A definitivně si to někdy dělám trochu těžké. //Ani jsem to nezkusila obejít po kraji nebo... Něco.// *Povyťáhne maličko tmavé obočí a protáhne další notičku.* Ale to nevadí. Já se znám. Lhostejno, co uvidí... Ostatní. *Rozhodne se nepojmenovat své oční společníky okolo, jen po nich s jistým ostychem přejede pohledem a udělá krok kupředu.* Cokoliv uvidíte, stejně se nemůžu cítit o moc hůř, než... *Zarazí se ve slovech dost možná, když se jí ozve nějaký ten zlomyslný šeptavý hlásek.* //Než s tím, co si na sebe vymyslím sama. Ano.// Š-šš. *Protáhne melodicky a pohodí hlavou, jako by se snažila zahnat nějaký otravný hmyz. A hned na to, si tam polohláskem začne naprosto vážně vyzpěvovat a tu a tam si do rytmu buďto vrzne střepy pod podrážkou nebo luskne prsty. A není to kdovíjaký úžasný zpěv, to sevřenější hrdlo či ujetá notička tam tu a tam je. Co to ale taky definitivně je: pro ni patrně snesitelná cesta jak se tentokrát přimět neuhýbat všetečným očím. I když místy patrně s chlupy zježenými až na hřbetu, projde svou osobní uličkou hrůzy, načež pár momentů překvapeně postojí před vodou, než asi usoudí, že už je to fakt konec a po zádech se rozplácne do vody. A zůstane se zavřenýma očima chvíli natažená na hladině, tak nějak klidně dech, beztak sama překvapená, jak moc se jí stačil rozskotačit.* //Trochu mám dojem, že to pro ostatní nebude vypadat tak hustě, jako kdybych přeci jen přemohla toho vraha. Bohužel mám taky dojem, že by to asi nesplnilo účel, kdyby mě u toho fakt nikdo neviděl. Přežiju. Já vím, že to bylo těžké. A... To bude pro začátek stačit.// *Stráví pár minut válením po vodní hladině, než se zase posbírá, vyždímá si vlasy a tou samou cestou vykročí zpátky - bát se patrně stále bojí, ale tak asi nekecá, když tvrdí, že si to těžké dělá ráda; děsivý dům na míru, ano. Tentokrát jej nicméně opustí v normálním tempu a zastaví opět před dveřmi.*

Druhé dveře

//Jenom bych ráda řekla, že pokud budou každé těžší než ty předchozí, tak jsem měkká. Ale nerada bych to tedy říkala nahlas.// *Položí ruku na kliku druhých dveří a zatímco jí velmi pravděpodobně sklouzne stříbrný náramek blíže k zápěstí, kliku stiskne a ty dveře si otevře. Svou maličkost natáhnoutou v hrubším svetru a širších kalhotech s velkými kapsami vmístí do místnosti a v okamžiku patrného překvapení nejspíš nad tím, že vidí, co vidí, jí ze rtů sklouzne uctivý a cizokrajný pozdrav.* //A tohle je zatracená sfinga. Která se doufám už dost najedla bradavických studentů. Š-š. Však si dělám srandu. Nežer mě za trest.// *Výhledí tvář do klidnější masky, krypticky povytáhne úsměv do Mona-Lisovského úsměvu, zavře za sebou tlumené dveře a vykročí ke sfínze. * Hádanku? Ale jistě... Odpovím. Jenom... Bych si to ráda promyslela. *Sešpulí maličko rty, jako by snad uvažujíc, jestli není sprosté navrhnout sfínze až pozdější svačinku. * //Má hezké oči. To si můžu opakovat, až mi bude vyžírat játra. Vždyť to je hrozně... No, na to přece musí být hodně odpovědi.// *Malínko rozpačtější zvedne na sfingu jeden koutek a opře se zády o dveře, to je možná takový dobrý kompromis mezi utíkající svačinkou a odpovídáním, ne? Tak ne. Dobře.* //Kdybychom chtěli být levní, mohla by být odpověď něco jako přátelství nebo láska... Což jsou ale bohužel věci, které nemá každý...// *Zhluboka se nadechne, zavře oči a zakloní hlavu. * //Ne každý má svědomí, vinu nebo lítost a doufám, že to nebrali tak, že to jako každý má, ale každý to nezná, protože... To mi nepříjde jako totéž.//

Hmm. *Protáhne potichu a navlhčí si rty.* //Nemyslím si, že by nutně každý musel mít tajnosti. I když mě nenapadá žádný člověk, o kterém si myslím, že by je neměl. Hlavně si nemyslím, že je třeba říkat, že ne každý zná tajnosti, to je trochu pointa toho, když je něco tajné. Každý má sílu - nějaký druh - ne každý ji asi zná, ale že bych chtěla tvrdit, že je síla tichá, to asi nechci. Řekla bych asi pravdu. Hm. Každý má aspoň tu svoji. Jenom ne každý zná tu univerzální, jenže... Hmm, tvrdit, že je univerzální pravda... To se mi asi úplně nechce. Pravda sice bolí. Ale tichá nutně vždycky není... Hmm, klid, moc nápadů najednou.// *Zhluboka se nadechne a nakreslí si prstem nad pupík přes svetr spirálku. * Já si myslím, že tahle hádanka má opravdu hodně odpovědí, které by se na to napasovat daly. Čímž neříkám, že je položená špatně. *Dodá pro pořádek a s respektem koukne na tu krásu okatou... Eh, krásnookatou sfingu a uctivě znovu skloní oči. * Spíš si myslím, že takový minimálně alespoň vedlejší efekt tohohle je posoudit buďto náš způsob přemýšlení anebo i nás jako lidi. Takže budu věřit tomu, že se se špatnou odpovědí snad úplně přesně uhodit nemůžu... *Odlepí se od dveří, pěkně se srovná, vlasy nechá opět spadnout na záda a kolem ramen a sebevědomě nadzvedne koutky. * Řeknu, že odpověď je duše. //To je taková jako hodně sfingovská odpověď.// Přemýšlela jsem nad různými emocemi a částmi lidského vědomí, došla jsem k poměrně jednoznačnému názoru, že to musí být něco, řekněme, abstraktního, nějaký duchovní koncept nebo něco takového. Není to z fyzického světa. *Na moment se zamýšleně odmlčí.* Prakticky každá ta malá část, co svým střípkem taky tvoří tu dušičku, mi tam sama o sobě vždycky nějakou částí neseseděla, ale myslím si, že takhle jako celek to bude sedět nejlépe. *Zvedne koutky o něco více a opře se jistěji do bot. * Duši má každý, je to ta jiskřička v nás, co nás odlišuje od neživých, zápal a vášeň, ne každý na to každopádně ale úplně věří. Někteří nevěří, někteří propadají beznaději a pak tvrdí, že duši ani nemají, a někteří žijou v protimluvu a možná svou duši dost dobře neznají. Duše sama o sobě je tichá, ale bolet nás umí nepěkně. //Ani mi nemluv.// A hlasitá je jenom, když se za svou duši ozvu já. Což podle většiny kultur se nebude počítat, protože většinou se to dělí na duševní celek a fyzický celek. *Naznačí ve vzduchu dlaněmi dvě oddělené přihrádky a se zatajeným dechem zůstane na sfingu chvílku koukat, než... Se pravděpodobně ve vši slušnosti a extrémní rozpačitosti rozloučí a vycouvá z místnosti.* //Já nevím, jestli by nebylo mň blbě, kdyby mě fakt zkusila sežrat. Takhle se ani moc netvářila, že mám pravdu, ale ani mi to nezamítla, to je... Neuspokojující. Což je slovo, které tahle škola potřebuje pod erb místo té hlouposti o dracích.// *Potichu odfrkne, obejmě se pažemi a takovým dámským dupotem ráčí jemně oddusat bludištěm pryč.*

Třetí dveře

Ale fuj! **Jsou tentokrát první slova, jež pronese v bludišti a to konkrétně, když na ni nějaké ty zlomyslné stíny zahrajou zlou hru.* * Huš. **Jaký anebo či obličej merčí, to se nicméně odtajnit nerozhodne, jenom se zašklebí, odhodí si vlasy na záda a směle pokračuje dál. Za tichého hvízdání s příležitostným “huš” anebo “kušuj” si dá procházku bludištěm a setřepávajíc nějaké drobné větvičky a jehličí z pláště, stane před třetími dveřmi a pomačká čelo.* * //Tak... postupně těžší to vlastně spíš není, bylo to asi každé těžké jinak. Nevím, jestli mě to uklidňuje nebo ne.// **Položí ruku na kliku a pomalu vkročí dovnitř a překvapeně zamrká dovnitř.* * //Bludiště v bludišti? Nevím, jestli mi přece jen nebylo milejší minule to conundrum.// **Nakrčí čelo a zavře za sebou dveře, pomalu, pomalinku vykračujíc mezi zrcadla. Úplně přímo se na ně nejdřív vlastně nedívá, pořádá totiž po okolí pohledovou prohlídku terénu, tudíž dost možná nejdříve párkrát zachytí odraz své nohy, oblečení nebo tak něco, než se zastaví těsně před jedním zrcadlem - těsně než by do něj vrazila, což se prostě někdy ve zrcadlových bloudírnách stává.* * Cože?

**Cíví na svůj odraz a podezřívavě stáhne oči do užších škvírek.* * //Proč se hýbeš? Já se nehýbu! Nech toho!!! **O krok pomalu ustoupí, zkusmo zvedne ruku a pomalu od toho hovořícího odrazu zkusí odejít jiným směrem.* * A co to je za otázky pořád? **Zamrmlá potichu a svižnějším krokem razí dál, než jí to dost možná prostě nedá a koukne na jedno to zrcadlo po své pravici a zadívá se svému odrazu do očí. Tudiž, když na ni i ten promluví, tak jí pomalinku vyjede obočí o cosi výš, zastaví se a zůstane koukat.* * Já nevím. Vždyť já jsem vlastně netvrdila, že jsem silnější než ostatní. Jakože ano, tak asi si to myslím, když tvrdím, že to vyhraju. Zjevně. Možná. **Pečlivě střídá váhavý tón se sebejistým, snad aby podpořila svá slova a své výrazy a pokrčí rameny. A pomalu vykročí zrcadly dál, tu a tam se setkávajíc se svým odrazem, pohledu do jehož tváře se nicméně převážně vyhýbá.* * Asi jsem si nemyslela nutně, že nejsilnější jsem. U některých si trochu myslím, že bych teda mohla být. Někteří protivníci se mi dost zdají jako ty typy, co nechápou, že ne vždycky je to silou a někdy hlavou. Takže bych řekla, že jedna moje síla je asi ten logický přístup. Druhá by možná mohla být, že se většinou nevzdávám. Víím, že první úkol jsem opustila nejdřív... Ve spěchu. Ale vrátila jsem se. A nemyslím si, že bych odešla, kdybych věděla, že by to byla moje jediná možnost. Takže bych řekla, že jsem v rámci možnosti dost odhodlaná. A hrozně nerada prohrávám. **Zvedne nejistě o cosi málo koutek úst, vyloženě přemýšlivě vykračuje mezi zrcadly dál a nahlas rozmítá.* * To sice jako moc pozitivní motiv nezní, ale je to silný hnáč, tahle soutěživost. A myslím, že z morálního hlediska mám dobrý motiv. Chci vyhrát prostě pro sebe, pro školu. Chci to dokázat, budu ráda, když ostatní budou rádi. Nedělám to s tou myšlenkou, že by mě tolik těšilo porážet ostatní nebo že bych jim tolik přála špatného. Ráda některé sice nemám, ale ve finále jsou mi taky jedno. **Zastaví opět před jedním zrcadlem, co se jí dost možná postaví do cesty a položí na svůj odraz pomalu dlaň.* * Zkrátka bych řekla, že mě silnější dělá moje odhodlanost. Způsob přemýšlení. A řekla bych schopností, s rezervou, ne že bych měla až takový přehled, co ostatní dokážou. Ale umím dobře využít, co dokážu já. Taky se umím srovnat do latě a vymáčknout ze sebe maximum. Bude to ta odhodlanost a efektivní, tvrdá práce. //A moje ego, když se na sebe večer podívám do zrcadla a nejsem vítěz. To je silnej motivátor.// **Chvilku kouká na sebe ve zrcadle, no, a když ji pár momentů patrně už nic nenapadne, pomalu zase vykročí labyrintem a dost možná si z něj najde svou cestu zpět do místnosti s dveřmi.* *

Čtvrté dveře

//Třetí nebyl tak špatný, jenom bych občas chtěla dostávat i otázky, na které je jasná odpověď.// *Chvilku v místnosti stojí, dá dva hluboké nádechy a mírnými výpady si trochu protáhne zadní strany lýtek. Suma sumárum dá minutu až dvě odpočinku, než vykročí ke dveřím čtvrtým a i jimi, tentokrát bez většího váhání, zkusí projít dovnitř. Zarazí se ihned na práhu a pohledem tu syčící místnost přejede a s jistou melancholií ve tváři zvedne koutky, až by si jeden s hrůzou snad mohl myslet, že ji ti hadi vychovali. * Vida, tohle mě neděsí. Přesně. *Pochválí si tlumeně, zavře za sebou dveře, a pak se na moment zarazí, to asi při zaslechnutí té otázky. * //Už nechci dostávat otázky, na které znám odpovědi, děkuji.// *Nelibě ohrne ret, no, vlastně jí to příliš dlouho nevydrží, nakonec přeci jen asi chápe, že nemá za tohle smysl se zlobit na hady. Mezi futry nicméně nezevluje, opatrně natáhne nohu před sebe a počká, až ji hadí smyčky uvolní místo k došlápnutí, s čímž za sebou dveře zavře. A zajde pár kroků hlouběji do místnosti, kde si nakonec stále stejným trpělivým a opatrným způsobem nakonec sedne mezi hady, a pokud hadi povolí, zkusí jednoho z nich zvednout a vytáhnout si ho na klín. Provádí to pak takovým způsobem, že se spíše než o nějaké divné aktuální choutky jedná jednoduše o činnost, kterou je zvyklá dělat, hadíka zvedne docela zkušeně a s respektem. Pokud se nechá, přejíždí mu pak prsty po šupinkách a mlčky, zdá se, klidní nějakou vnitřní bouři, která se zdá za bránami jejích hnědých očí probíhat. * //On to vlastně není tak špatný úkol. Kolik tajemství ještě reálně mám po tom prvním? Pokud si o mně někdo špatný obrázek už udělal, tímhle už to nezhorším.// *Pohladí opatrně i nějakého jiného hada v okolí a unaveně pomačká čelo. * Tajemství tedy, ano? Hmm... Ve skutečnosti... *Natahuje pomalu, kupodivu se jí u toho daří neznít, jako kdyby si dělala srandu z hadů, vlastně zní prostě jen zamyšleně, opět. * Mi opravdu záleží na tom, co si o mně myslí ostatní. Docela dost. Jenom nemám asi kapacitu a dobré způsoby, jak se s tím vyrovnat jinak, než tím, že budu předstírat že ne. *Odmlčí se a navlhčí si patrně náhle velmi suché rty. * Z velké části určitě kvůli tomu, že o těchhle věcech z vnitřního světa... Člověka. //Emocích// Mluvit dobře neumím. *Leze to z ní jak z chlupaté deky, vyloženě jí to přes jazyk spíše nejde, no, ne že by snad působila neochotně, ona ve skutečnosti prostě jen vypadá, jako když jí jazyk trochu neposlouchá a jako když má v krku knedlíček. * Velké tajemství je určitě taky to, že ve skutečnosti mě zas tolik nebaví být ze známého rodu. I když si ráda občas myslím, že jsem pralesní princezna, což... Je hrozně infantilní. *Zároveň stejnou měrou pobaveně i potupně protočí očima a lesklejší je s úsměvem nalepí ke stropu. * Ale nemám ty formality a politikaření ráda, prostě nemám. Vlastně nevím, jestli by mi to šlo lépe, kdybychom mluvili napřímo. Spíše ne. Ale hodně často si říkám, že bych raději žila napořád v lese. Protože to by bylo vůbec nejlehčí. Tajné taky je, že v tom lese nežiju, protože jsem ráda mezi lidmi, ne protože mám rozum. *Zmlkne, podle lehké nepřítomného výrazu vypadá stále dost zmitaná vnitřním světem. A chvilku se tedy odmlčí a ještě pohladí pár šupin, než nejspíš nechá hady opatrně odlézt či je sundá a zase se posbírá a zkusí místnost v klidu, míru a hlubokém tichu opustit. *

*Poděl všech těch dveří si dá pomalými kroky dvě kolečky, během nichž nejeví ve tváři ani držení těla žádnou větší změnu, a až během třetího kolečka pomalu vytáhne ruce nad hlavu, protáhne si tentokrát záda a zhluboka se nadechne. * //To mě vlastně semlelo víc, než jsem čekala. Myslím, že mi tahle míra otevřenosti seriózně nedělá dobře. Taky bych si myslela, že to bude lehčí, když to nevyprávím přímo někomu... Byla to vesměs zvířata anebo jsem mluvila do prázdna. Dobře. Vim, že to někdo asi poslouchá, ale... Nevím.// *Potichu odfrkne tiché uchechtnutí, velmi neprinceznovské, aby bylo jasno. * //V tuhle chvíli jsem možná moc... Moc na to, abych si zvládla psát deníček bez toho, aby mě to položilo. Možná potřebuju být jenom malinko otevřenější. Malinko. *Prohrábne si vlasy prsty, na moment zavrátí oči do lebký a ladným obloučkem zastaví před posledními dveřmi a zas pomalu narovná hlavu. *

Páté dveře

//Poslední. A přistě si to musím lépe rozložit, pokud se tu chce chlubit svým citem pro logiku. Sice jsem na to prostě neměla na začátku týdne kapacitu, ale...
Nechala jsem si to opravdu odporně nakupit.// Ale teď už to zvládnou. *Povzdechne si nahlas, nadzvedne koutky a vkročí do posledních dveří. Koukne nahoru, dolů, projde do místnosti, přibouchne za sebou tlumené dveře a rozhlédne se.* //Tohle vypadá...Podezřele.// *Pomalů se rozdejde k tomu jedinému, co v zásadě této místnosti vévodí, tedy k lektvarům, maličko nadzvedne obočí a nejspíš si rychlým pohledem přečte slova a zůstane na ně koukat. Dle jejího výrazu už se dá spolehlivě určit, že opět nadešla její chvílka pro přemýšlicí etapu, jež v tomto případě opravdu stráví hlavně zíráním na lektvary.* //Tohle mohlo být zase těžší, však... Je to směšně jasné, ne? Nebo je to past?//

Když se nad tím zamyslím... *Spojí si ruce za zády a na moment odvrátí zraky ke stropu a dá se do hlasitého rozmítání zadumaným hlasem.* Vybrat nejrychlejší cestu k vítězství vypadá prostě jako past. Nebude to tak lehké, bude to v tom víc než jeden morální problém. Rychlá cesta nemusí být správná, nemusí být ve finále ani lehká. Bezpečná. Správná. A i když jsem mluvila o odhodlání, netvrdila bych zase, že bych chtěla vyhrát za každou cenu. V rozumných mezích prosím.
Nakrčí nos a zase nechá oči spadnout k lektvarům. Nejbezpečnější cesta k vítězství nezní jako až taková past, asi by to nemusela být nejhorší možnost. Ale myslím, že už jsme si dostatečně ověřili, že pokud se člověk nechystá riskovat, tak to v těchhle úkolech moc daleko nedotáhne. Nevím teda, proč by si někdo vybíral zrovna tenhle lektvar. V těch mezích je risk určitě třeba. A ten poslední lektvar se mi zdá zase tak "sfingovsky" pojmenovaný, že to podle mě musí být on.
Překulí jemně očima. Jasně, že chce znát pravdu o vítězství. Co to znamená? Kdoví. Zní to správně? Ano. Zní to, jakože se mi to nebude líbit? Taky ano. Jediné, co mě asi trochu ruší je to, že správně zní zrovna zlatý lektvar, ale ty ostatní možnosti považuji za tolik irelevantní, že... *Ani to nedořekne, jenom zavrtí hlavou, zvedne zlatou ampulku či jiný typ lektvarové nádoby a vytáhne si ji do výše tváře.* //Do dna? Hádám, do dna. Předávkovat by nás nechtěli. Problémy s polovičnými dávkami řešit nechci, takže to dopiju. A... Už teď se těším, až zjistím, co mi to provede. Byla bych ráda informována předem. Ale to je hádám ten risk.// *Kopne do sebe lektvar, polkne do poslední kapičky a nádobku nyní bez zlatého lektvaru odloží zpátky a chvílku zůstane koukat, asi že jestli se něco stane. A když se pak už dlouho neděje nic, tak malou vrásečkou mezi obočím vykročí z bludiště pryč, razí směrem hrad a nejistot s neklidem jí kvalitují ve waltzu po tváři.*